

(המשך מעמוד 23)
 ולערוך את מילחמת הקודש, הג'יהאד. זהו הרעיון של ההג'רה — ההגירה של מוחמד ממכה למדינה, שם אירגן את כוחו וחזר וכבש את מכה.
 בראש האירגון עומד אמיר — אמיר אחרי אדיומן, נסיד סוף-הזמן. הקנאים מאמינים כי סוף העולם קרוב. לפני כן צריכים המוסלמים לנצח. התהליך כולל את הורבן ירושלים, מלכד מיסגד א-יאקצה.
 אל-סאדאת התייחס במשך זמן רב בסלחנות רב לקנאים אלה (כשם שמנחם בגין מתייחס בסלחנות הרתי אסון לאנשי גוש-אמונים). אך לאחרונה החל שונא אותם. והעליב אותם אף מעל למידה.
 כך תקף פומבית את אחד המטיפים המופ" למינים המכובדים ביותר, השייח' מחלאווי. "עכשיו הוא נמצא ככלא כמו כלב!" הכריז סאדאת, אחרי שהשייח' העליב אותו.

איחוד

האופוזיציה?

אנשי האופוזיציה אינם מכחישים כי העם המיצרי תמך רובו ככולו ביוזמת-השלום של אנוור אל-סאדאת.
 התפרצות השימחה ההמונית, עם שובו של אל-סאדאת מירושלים, היתה אמיתית וכנה, גם לדעתם. "העם המצרי רוצה בשלום," הם קובעים.
 אולם מאז קרה משהו, לדעתם. מדוע?

אל-סאדאת הנחזק לעם את שימחת-השלום תודות לשלוש הבטחות: שהשלום יביא לשיחרור המולדת מכיבוש זר, לרווחה ולרמוקן רפיה.

לדעת האופוזיציה, כל שלוש הבטחות לא התממשו. במצריים קיים מישטר צבאי מאז מילחמת-העולם השנייה. רק פעם אחת, בתקופה של 1950/51, בוטל החוק הצבאי המבטל את החירויות הדמוקרטיות. מייד לאחר מכן הוטל שוב. כתירוץ שימשה תמיד המלחמה בישראל. לכן קיוו המצריים כי השלום יחזיר את הדמוקרטיה. סוף-סוף, על כנה.
 אך דווקא לאחרונה נקט אל-סאדאת בשורה של פעולות, שביטלו את החירויות הדמוקרטיות עוד יותר. לפני מותו נעצרו 1635 איש, רובם קנאים מוסלמיים אך גם כמה אנשי-השמאל. 63 פרופסורים ו-67 עיתונאים הודחו ממישרותיהם. אגודת העיתונאים ואגודת עורכי-הדין הועמדו תחת פיקוח.

מדוע זה נעשה?
 לדעת רבים, פעל אל-סאדאת מפני שנודע לו כי יש תכונה? הקמת חזית משותפת של בני גורמי האופוזיציה.
 אל-סאדאת חשש שמא יצטרפו לחזית אחידה כזאת הקנאים המוסלמיים, האחים המוסלמיים, מפלגת-האיחוד השמאלית, מפלגת-העבודה המתונה, המפלגה הקומוניסטיטית (הפועלת במחתרת), ראשי הכנסיה הקופטית ומפלגת-הוופד (שגם היא בלתי-חוקית).
 יוזם הקמתה של החזית היה המנהיג הי קשיש של מפלגת-הוופד, סראג אל-דין, שהיה רמות חשובה עוד לפני מהפכת 1952. מפלגת-

חופש לתלמידים: לרגלי הפיראמדות של גיזה צוהלים הילדים

עד כה תשומת-לב מעטה מאוד בישראל, אף שיש לו חשיבות רבה מאוד לגבי העתיד.

זהו הכוח הרב-לאומי בפיני. בישראל זה נראה כעניין שולי. יהיה בסיני כוח של אמריקאים, שישתתפו בו גם בני כמה עמים אחרים, או מה?

אולם לכוח הזה יש משמעות רבה מאוד. קודם כל, הוא יבטיח את השלום יותר מכל גורם ממשי אחר. כי את הכוח הזה אי-אפשר לסלק. על פי ההסכם, כל אחד משלושה השותפים — מצריים, ישראל וארצות-הברית — יכול להטיל וטו מוחלט על כל החלטה לסלק את הכוח.

בתיאוריה, גם אם מצריים וישראל יחליטו לבטל, אך ארצות-הברית תרצה בהמשך קיוו מו, וישראל הכוח על כנו לצמיתות.

מבחינת השלום, זוהי עובדה חשובה. כל גסיון להפר בכוח את הסכם-השלום, מצד ישראל או מצד מצריים יביא מייד להיתקלות צבאית בכוח אמריקאי. שיקול זה יהווה הרתעה חזקה מאוד מפני כל הפרה.

אך האופוזיציה המצרית מנסה לנצל את הנושא הזה כדי לנגן על אחת הנימות הרגלי שות יותר בנשמה המצרית: השינאה לכני בוש זר.

הכוח יחנה כולו על אדמה מצרית, בסיני. לא יהיה כוח דומה בישראל — וספק אם דעת-הקהל הישראלית היתה טובלת הצבת כוח כזה, בתנאים כאלה, על אדמה ישראל.

מצריים השתחררה רק בשנות ה-50 מן הבטיסים הבריטיים באיזור-התעלה, אחרי מאבק שנמשך שלושה (המשך בעמוד 42)

הוופד הבורגנות-יימנית היתה המפלגה העממית ביותר לפני המהפכה.

לא רק הדמוקרטיה לא הוחזרה על כנה אחרי קמפי דיוויד, לטענת האופוזיציה, אלא גם לא הרווחה, זוהי, אולי, הנקודה החשובה ביותר.

בצאתו לדרך השלום יכול היה אל-סאדאת לנהוג כווינסטון צ'רצ'יל ולהבטיח קשיים וייסורים. תחת זאת הודיע כי השלום יביא על מצריים רווחה שלא היתה כדוגמתה, ויאפשר סוף-סוף את שיקום הארץ כולה. הדבר לא התרחש. התמיכה האמריקאית המאסיווית הספיקה רק כדי לפצות את מצריים על אובדן התמיכה הסעודית המאסיווית.

יש דיעות שונות על המצב הכלכלי במצריים. האופוזיציה טוענת שהמצב הוחמר בשנים האחרונות. הרבה אנשים ברחוב אמרו לי המצב הוטב בהרבה. ניכר שיש השקעות זרות רבות, וכי רבה הבנייה בעיר. גם התחבורה השתפרה בשנים האחרונות.

אך יתכן כי זהו עניין של זווית-הראייה. כפי שאמר לי בהג'מונית, ששיבח את אל-סאדאת: "בימי אל-סאדאת, מי שרצה לעבוד — יכול היה להרוויח ולשפר את מצבו. הרבה אנשים הסתדרו. אך הבטלנים, המשתמטים מעבודה, נשארו עניים כמו שהיו."

או, במלים אחרות: המישטר של אל-סאדאת, בייחוד מאז השלום, שיפר את מצבה של שיעבה חברתית מסויימת. האופוזיציה קוראת לזה שחיתות ואי-צדק, בעוד שבני השיכבה הזאת מרוצים מן המישטר ותומכים בו בכל ליבם.

הנשק העיקרי בידי האופוזיציה הוא נושא, שעורר